

ZENSKÁ HLÍDKA.

RÍDÍ M. BUREŠOVÁ.

ZENA — A POKROK DOBY.

Četla jsem nedávno stesk na ženu. Slova krásná, ale slova hořká. Že přestává muži nyní žena býti illem touženým, že sama bojuje se životem pokrokem doby, živím emancipací, přestává býti krásnou, jímž bývala...

Pozbyla kouzla, pozbyla svého pávu, jdouce cestou vlastní své práce, své výživy? Pozbyla své ženskosti tím, že naučila se hledět daleko výše nežli žena minulosti?

Dnes žena dosud může vzdělání libového, odborného. Dnes může poznávat mnoho, rozvíjet své vědní, poznat nekonečné vše než kdysi... To jí kouzla zbavit nemůže. Vláda žena dnes více, nežli vědět, otvírá oči své novým zářivým paprskům, jež duši její osvěćují, prozařují, jež na čelo její píší písmem nesmazatelným. Pronikla-li ve svůj obor tak, by hrde mohla kolem sebe zřít, pak přibližuje se muži, neboť žla cestou, kterou on též šel, musejí, cestou práce duševní, energetické, svéráznosti.

Není v ní ovšem více již náivnosti, není v duši její mlhavosti, ale jen pokud se týká oněch vědomostí. Vztah její k muži některak nebyl porušen, řekla bych — do té doby její silou duševní, světlem jejího poznání, vědy. Proti muži žena zůstane vždy ženou, touze, stejně — ba hlouběji cítit bytosti, vystupující daleko jemněji, bystřeji, vládějí sympatií mužovu.

Duše její prozářena jest vědním, prací sesílila, vzrostla, ale cit její současně vyhranil, hlouběji zakotvil a touží na výslunni soucítění, sympatie, přátelství, lásky.

Její cit, který zůstane vždy a jedině citem jejím — ženským, v prostředí toa nie neudusilo, nezmenšilo, nezničilo.

Při všem svém probíjení se životem, při všem domáhání se práv stejných s mužem, zůstává přece jen žena ženou — a zůstane. Její v duši její vědní vlastní existenci, vlastní význam, její v ní síla a vzor překážkou životnímu — její v ní snaha uhládit sebe, svého bytí, jest v ní přece ještě život vnitřní, citový a ten býval pak mnohem bohatěji vyvíjet, vyhraněn, prozářen jejím přičiněním, jejím úsilím!

Ať projde dívka cestou studii, ať projde žena dny citlivé, ženou každým dechem, každou krůpějí krve, zůstane i dále, i při svém vědním, i při svém úřadě a tím více — v umění.

Neboť, když studuje v době prvního mládí, přichází i k ní láska, ať v snění, ať v skutečnosti a nebyla by dívka dívka, žena ženou, kdyby lásky skutečné, pravé necenila ve světě nejvyšše. Že žádá v ní pak více, — toť pravdou! — Chee soucítění, pochopení, ohlas své duše — cítit, milujet. — Chee ideál lásky, toť přirozeno; chee nejlepší, čeho dosáhnouti je možno.

A i když jest sama již samostatnou, když dopracovala se k cíli, když došla, kam toužila — i pak, kdy plní povinnosti své práce, i pak zůstává její duši své lásky a krásy nejvyšší.

I tenkrát, kdy má jistě, třeba i skvělé postavení, i tenkrát má totéž srdce, co dříve... Ba, napak! Pozná útoky, pozná klam — jí často oklamají oklamky osamocení, sklamaní života, jí přepadne často nezlazá snah její nevděk — a to vše, čim probíjí se, není na povrchu její duše. Hluboko rozrývá bolest častokrát její srdce, cítití duši — stesk své jí, bolest jí ohléd — ale: cit vyhranil, rozvíje se!

Život ve svém úžasném koletu nese jí na svých vlnách jako muže — má stěžní povinnosti, ale duše její, její čitá, ryze ženská, zůstává ryze ženskou dít; nemá se bát lásky, nemá sobotvít. Ži v vyzařuje touha prosápti jinou, uplatnit své síly, své já — a je-jílím nejvyšším štěstím zůstává stvořiti štěstí jinému.

Právě proto, že poznala bují života, klamné, zrádné, často kalné spouští jeho proudy, právě proto, že ví, jak drahé jest štěstí štěstí štěstí štěstí u sebe, v duši své — po-

znává sebe více a ví, že účel její jest přinést štěstí jinému. Toť podstata ryzi povahy ženské.

Není žena samostatná loutkou, hračkou, není již bez svého uvědomění — ale právě tím, že si uvědomila cíl ženy nejvyšší: jiného oblažit, jiného šťastným učiniti, tím nabyla významu největšího.

Samostatnost neporná podstata duše ženy. Ji samostatnost jest dostištěním, že může prospěti, uplatnit se. Nenajde-li té lásky, po níž srdce volá, pak nespokojí se jen se surrogátem jejím — pak ponechá si jen své iluze, sny a stává láskou třeba ještě více, než kam život jí řadí.

Pokrok doby ženy nezabavil ničeho, jde-li pokrokem jí přiměřeným, pokrokem, jenž neporušil na ní pávu, něhy, vroucnosti duše.

Žena při samostatnosti jde si svým světem, žij svou duši, svým srdcem jen — a pak pokrok doby jen jí povznesl a zároveň přiblížil muži. Harmonie obou duší jejich bude citějším jejich společného života, v němž život dvou jde cestou jedinou.

A. Mazurová.

Arna S. z Prahy. — Čtená redakce a vážené čtenářky: Jíz dlouho jsem do "Ženské Hlídky" nepisala, ale nemyslela si, prosím, že jsem snud na vás zapomněla. To ne! Je však denně tolik různých prací, že mnohdy sotva stíhám čas na nejnutnější. Říká se sice, "co můžeš udělati dnes, neodkládej na zítra," ale nelze se vždy dle toho řídit. Nu, a dnes je nedělní odpočinek, venku deštivo a nevlídno a ve vytopeném pokoji se příjemně píše i vzpomíná. Ač neznámý jsem si navzájem, troufám se domnívat, že jednoduché a prosté listy má nebudou příliš přínosně posuzovány a věřte, že ráda vždy dle času a možnosti svůj "Pokrok" něco ze svých myšlenek, a tím se alespoň duševně seznámím. Až jednou bromaďné naši vlast navštívíte, pak bude mi potěšením s vámi ištěně si pohovořit. Prozatím jen na shledanou! — Píšte tedy hodně do "Hlídky"; těším se vždy na různé zprávy z prostředí, v němž žijete, na všechny vzpomínky ze života, na všeliké pojednání a úvahy. Předpisy kuchářské také si vypisuji, ač musím se, bohužel, přiznat, že mi povolání nedovoluje denně kuchářství se věnovati, ale v prázdno máse velice ráda si na hospodyně zahrají. A není snad větší radosti, vyzkoušime-li a získáme-li nový předpis do naší knihy. Vřak snad všechny z vás jste vlastními hospodynkami a znáte cenu dobré krmě, zajisté daleko lépe, než ubohá pisatelka těchto řádek, která je v kuchyni jen hostem. O tom však jindy! Jesté něco! Víte, co se mi v "Pokroku" také líbí? Ony milé verše "Z deníku mé samoty". Je v nich tolik stesku a touhy po staré vlasti! Což děje se všem tak, když odněkud za moře odjeli, že touží po své domovině, či zrykne se časem? Pro dnes končím a zdravím všechny vážené čtenářky co nejserdečněji!

Iovská čtenářka, La Moille, la Čtená redakce: Posílám vám doplatek na premií Pokroku Západu a Venkova spolu s 25 centy ve známkách. Pošlete nám kalendář Pečrkův a semena (to jest od Venkova Amerického semena a od Pokroku Západu kalendář). Předplatné můj muž poslal hned minulý měsíc. Co se časopis týče, jsme s oběma velice spokojeni. Nemáme sice farmu, ale čtu ráda vše, co se týče jahod a jiné zeleniny. O tom pak se v něm člověk mnohem přiučí, jak se mají pěstovat některé druhy. Jednotlivé dají mnoho práce a vyžadují moc opatrnosti. Ženská Hlídká jest též pěkná věc, která v časopis vyobrazí. Zvláště paní pořadatelka nám dává všem dobré poučení. Ale co se stalo, že už, myslím, po tři týdny žádný článek od naší milé pořadatelky není. Snad přišlo, ano? Těším se naň. Paní Jiřáková, myslím, že by ráda krajanek. Tak snad jsme z jednoho kraje, neb Chotěboř je v časlavském kraji. Již též jsem ol Čáslavi a to je Soutěže, kde to znáte? Myslím, pan Nalezinek. Uprmný pozdrav na celý personál a čtenářstvo.

Františka Otoupalíková, David City, Neb. — Čtená sestry: Všechny Vás serdečně pozdravuji a obzvláště náheho p. redaktora, který — chudák — nejvíce s námi zůstane. (Ža politování děkuji, ale teď, knotra, opravu nevím, jacim mužským anebo ženskou nřivřelostí mne taky jako — sestru. A tak co zase mám vám povědit? Sama ani nevím. Kdybych byla zde, řekla bych vám toho dost. Ale takhle šte-li to tolik líbí, to nejde. Věřte mi však, že mi svasty jsou jenom tím, že si upřimě vyadím. Lépe bych vám to asi našel než u někoho. Jaké pak rozvažování se a přetřavování se? Jak usadím a odváim, tak taky píšu. Nejdříve tedy povim vám zase něco o našem klubu. Pozdívám ochabě byla u p. Pečrkův. Měly jsme pákou záhvací. Předtýdny jsme poslal slásky,

vedly kuchynské rozhovory a četly "Jarmilu". Řekla jsem jim jak. Potom byla svačina, na které každá si dala záležen. Pak jsme se v lasece rozešly. Přišti sežde bude u p. Ptáčkové. Pí. Boušová byla zakladatelkou našeho klubu. Umluvily jsme se proto, že na ni uděláme za to překvapení. Každá jsme něco udělala a 21. listopadu sešly jsme se u p. Fajtyngera v šapu. V osm hodin se vytáhlo. Skoro u dveří volá na mne p. Kučerová: "Víte, p. Otoupalíková, vy jste jako naše maminka, tak tedy udělejte nějakou řeč." Ale kde jí vzít — za dveřmi? V bačkorách, jak mne všichni znáte — i v Omaze — (já taky), vřazím dovnitř a ostatní tise za mnou. A vskutku jsme je překvapily. Rodiče p. Boušové právě přijeli na návštěvu. Pan Zerzan byl zabrán v říkání a ženské taky něco dělaly. Leč nebylo to takové, jako když jsme překvapily chudáka p. Vitámyše, když se loučil. Právě se sešel. Nikdy na to nezapomenu. Ze jste tady, milá teta, nebyla! Byla řeč o vás a každý na vás vzpomínal. Neznalo vám v usněh? Byli se mnou moji synové a tēm se to taky znamenitě líbilo. Slíbili, že podruhé přijdou zase. A tak bychom všude měly mládež přiučovati takovým zábavám, neb by se jí potom vždy mezi Čechy líbilo. Při zábavě mi některé řekly, že přj je málo žen, jež tak lehkou vychovaly tolik dítek, jako já. Ba, že lehká. A hned jsem si při tom vzpomněla na ta muka, starosti, soužení a probědné noce. Až se mi slzy draly do očí. Sestra Boušová mne z toho v čas vyvedla, pravie, že přj mám tak hodné syny. Co jsem měla na to říkat? Kdo chce ut poslušně děti, dá to taky práci. Ne snad bitím a nadláváním, ale láskou a dobrým jednáním. Chlapee vychovávám jak zlato a dám jim všechno. Hlavně však školy. A oni nahléžejí, co vše pro ně dělám. U mně chlapee nerozbažují a již před svatbou mají mají dost. Pokud jich bylo hodně malých, jistě byste si je žádná nebyla chtěla vzít na starost. Teď i já sam jsem na ně pyšná a byla jsem vděkye. Škoda, že br. Bouš nebyl doma a p. Zerzan nechtěl se mnou hrát v karty. Styděl se. Nu, ač podruhé. Bylo již hezky po půlnoci, když jsme šly domů. V úterý pak zde odhývali slavnost Dřevaři. Byly tři kapely a o 2. hodině byl průvod. Očekávali jsem návrat lidí, ale nebylo to tak hezně. Odpoledne byla řeč v parku a večer jich hodně přijímali. Potom měli tane. Synové se taky přidali. Večera zde měli rozvod dva mladí Češi. Každý byl asi 60 roků stár. Nemohli být to již spolu vydržet. Ale proč to neudělali, pokud byli mladí? Teď tak mizerne ten život dodělali. Stojíli to za to? Povádz už je hodina duhá, tak pro dnešek končím, neb každý má již spát. Půjdu si však ještě na koflík do kuchyně, neb jinak bych neusnula. Někdo by zas namsnul, kdyby pil. Inu, každý máme asi něco jiného. Tak se na mne již neobte, hlavně vy, p. Havránek. (Ale, knotra! Vždyť já Vás mám ráda.) Jsem, p. Janásová, velice ráda, že jste viděla v balonu s tetou Vitámyšovou. Měla byste nás však vidět osobně. Jak vypalám, uhadla jste. Postavy jsou prostřední, vlasy a oči nám lněle a většinou se smejí, neb uí to mám v povaze. Dobrou noc.

(Red. — Křivdíte mi, knotra milá, neb já nikdy do kuše dopjé Vaše neháim. Proč mi stále ubližujete? Jistě i Vy mne trápíte?)

M. B. Letovská, Cedar Rapids, Ia. Drahá žvančová: — Na Trojí štěstí, zašlám též některé návdy do Ženské Hlídky. Doufám, že mnohým hospodynkám přijdou vhod. Celový salát. Vezmi 2 velké tesy naturoché celuru a s třetinu množství sycovčeh, slupaných jablík. Vše dobře uskej. Čechá-li, můžeš dát koflík uskeřných ořechů. Oud dle chuti. O máčka na to se dá takto: Čtyry lžice smetany a 2 lžičky z vejce dobře rozmutej v koflíku; přj dej při ustávněm míchání polvkovou lžič čitancec šlavy a jednu ota, které červecem papře a mlátě koflík dle chuti. Polej tím salát a nos na stůl.

metlami, které také k nadřice patřily a jež si asi žádná matka nezapomněla u sv. Mikuláše objednat. Každé z dětí vystřihlo se co nejlépe býti snad první pokáráno, jelikož pak po celý rok nesla metla jméno onoho neposluohy. Když pak ve zmíněný večer zvoněk někde blízko zacinkal, již jsme se bojálně krčily, tušie příchod vonsatého Mikuláše. Měl on však vousy! Až po pás mu sáhaly a bílé byly jako čerstvé napařené sni. Býval tak dobrý, ten milý staroček k nám! Když pomodlily jsme se a otázky jeho způsobně zodpovídaly, kynul anděli a ten z velkého kose rozdělil mezi nás různé sladkosti, drobných dřevěných hraček i školních potřeb. Ale běda, kde čert měl podělovat! Ten nebyl nikterak milosrdným. Šel z něho strach již pouhým podíváním, jak tu stál u dveří v huňatém kožehu; finel řetězy, svítíl očima, a jazyk daleko měl vyplazený. Netrpělivě přešlapoval, ale jakmile dán mu sv. Mikulášem pokyn, že teď na něho došla řada, byl ve svém žylu. Svoji obět, ať kamkoli se před ním sehovala, našel všude. Pamatuji se velmi dobře, že jsem se jednou před ním pod postel do nejzáššího koutku ukryla, ale i tam mě našel a pak teprve dostalo se mi "nepočítaných". Kam sv. Mikuláš nechočil "osobně", tam děti si punělely nebo misky za okno připravily, aby večer, někde až ráno, našly je uplněně. Ovšem obsah jich nebyl vždy stejný. Většinou to byla jablka, fíky, ořechy a jiné misky, ale pro malé, neposlušné neposedy také ještě kousky hlíi i brambory. Byla jsem asi také kdys takovým nezbedným děckem: dostalo se mi jednou také několik malých zemět v nadřice. Což vy, milé čtenářky, které jste matinkám, připravily jste také svým miláčkům dárečky k sv. Mikulášu? Či není to vůbec tam u vás zvykem? Nebo snad připadá ona nadřika jinému svatému? — Vzpomínky z dětství na ty chvíle jsou nezapomenutelné a, kdo může je prožívat znovu mezi tou milou drobtinou, ten cítí se rovněž dítětem. Ten jásot dětský a radost jejich z každé maličkosti někdy až k slzám dojmá. Doufejme, že za rok o sv. Mikulášu opět se potěšime s těmi maličkými.

Iovská čtenářka, La Moille, la Čtená redakce: Posílám vám doplatek na premií Pokroku Západu a Venkova spolu s 25 centy ve známkách. Pošlete nám kalendář Pečrkův a semena (to jest od Venkova Amerického semena a od Pokroku Západu kalendář). Předplatné můj muž poslal hned minulý měsíc. Co se časopis týče, jsme s oběma velice spokojeni. Nemáme sice farmu, ale čtu ráda vše, co se týče jahod a jiné zeleniny. O tom pak se v něm člověk mnohem přiučí, jak se mají pěstovat některé druhy. Jednotlivé dají mnoho práce a vyžadují moc opatrnosti. Ženská Hlídká jest též pěkná věc, která v časopis vyobrazí. Zvláště paní pořadatelka nám dává všem dobré poučení. Ale co se stalo, že už, myslím, po tři týdny žádný článek od naší milé pořadatelky není. Snad přišlo, ano? Těším se naň. Paní Jiřáková, myslím, že by ráda krajanek. Tak snad jsme z jednoho kraje, neb Chotěboř je v časlavském kraji. Již též jsem ol Čáslavi a to je Soutěže, kde to znáte? Myslím, pan Nalezinek. Uprmný pozdrav na celý personál a čtenářstvo.

Františka Otoupalíková, David City, Neb. — Čtená sestry: Všechny Vás serdečně pozdravuji a obzvláště náheho p. redaktora, který — chudák — nejvíce s námi zůstane. (Ža politování děkuji, ale teď, knotra, opravu nevím, jacim mužským anebo ženskou nřivřelostí mne taky jako — sestru. A tak co zase mám vám povědit? Sama ani nevím. Kdybych byla zde, řekla bych vám toho dost. Ale takhle šte-li to tolik líbí, to nejde. Věřte mi však, že mi svasty jsou jenom tím, že si upřimě vyadím. Lépe bych vám to asi našel než u někoho. Jaké pak rozvažování se a přetřavování se? Jak usadím a odváim, tak taky píšu. Nejdříve tedy povim vám zase něco o našem klubu. Pozdívám ochabě byla u p. Pečrkův. Měly jsme pákou záhvací. Předtýdny jsme poslal slásky,

vedly kuchynské rozhovory a četly "Jarmilu". Řekla jsem jim jak. Potom byla svačina, na které každá si dala záležen. Pak jsme se v lasece rozešly. Přišti sežde bude u p. Ptáčkové. Pí. Boušová byla zakladatelkou našeho klubu. Umluvily jsme se proto, že na ni uděláme za to překvapení. Každá jsme něco udělala a 21. listopadu sešly jsme se u p. Fajtyngera v šapu. V osm hodin se vytáhlo. Skoro u dveří volá na mne p. Kučerová: "Víte, p. Otoupalíková, vy jste jako naše maminka, tak tedy udělejte nějakou řeč." Ale kde jí vzít — za dveřmi? V bačkorách, jak mne všichni znáte — i v Omaze — (já taky), vřazím dovnitř a ostatní tise za mnou. A vskutku jsme je překvapily. Rodiče p. Boušové právě přijeli na návštěvu. Pan Zerzan byl zabrán v říkání a ženské taky něco dělaly. Leč nebylo to takové, jako když jsme překvapily chudáka p. Vitámyše, když se loučil. Právě se sešel. Nikdy na to nezapomenu. Ze jste tady, milá teta, nebyla! Byla řeč o vás a každý na vás vzpomínal. Neznalo vám v usněh? Byli se mnou moji synové a tēm se to taky znamenitě líbilo. Slíbili, že podruhé přijdou zase. A tak bychom všude měly mládež přiučovati takovým zábavám, neb by se jí potom vždy mezi Čechy líbilo. Při zábavě mi některé řekly, že přj je málo žen, jež tak lehkou vychovaly tolik dítek, jako já. Ba, že lehká. A hned jsem si při tom vzpomněla na ta muka, starosti, soužení a probědné noce. Až se mi slzy draly do očí. Sestra Boušová mne z toho v čas vyvedla, pravie, že přj mám tak hodné syny. Co jsem měla na to říkat? Kdo chce ut poslušně děti, dá to taky práci. Ne snad bitím a nadláváním, ale láskou a dobrým jednáním. Chlapee vychovávám jak zlato a dám jim všechno. Hlavně však školy. A oni nahléžejí, co vše pro ně dělám. U mně chlapee nerozbažují a již před svatbou mají mají dost. Pokud jich bylo hodně malých, jistě byste si je žádná nebyla chtěla vzít na starost. Teď i já sam jsem na ně pyšná a byla jsem vděkye. Škoda, že br. Bouš nebyl doma a p. Zerzan nechtěl se mnou hrát v karty. Styděl se. Nu, ač podruhé. Bylo již hezky po půlnoci, když jsme šly domů. V úterý pak zde odhývali slavnost Dřevaři. Byly tři kapely a o 2. hodině byl průvod. Očekávali jsem návrat lidí, ale nebylo to tak hezně. Odpoledne byla řeč v parku a večer jich hodně přijímali. Potom měli tane. Synové se taky přidali. Večera zde měli rozvod dva mladí Češi. Každý byl asi 60 roků stár. Nemohli být to již spolu vydržet. Ale proč to neudělali, pokud byli mladí? Teď tak mizerne ten život dodělali. Stojíli to za to? Povádz už je hodina duhá, tak pro dnešek končím, neb každý má již spát. Půjdu si však ještě na koflík do kuchyně, neb jinak bych neusnula. Někdo by zas namsnul, kdyby pil. Inu, každý máme asi něco jiného. Tak se na mne již neobte, hlavně vy, p. Havránek. (Ale, knotra! Vždyť já Vás mám ráda.) Jsem, p. Janásová, velice ráda, že jste viděla v balonu s tetou Vitámyšovou. Měla byste nás však vidět osobně. Jak vypalám, uhadla jste. Postavy jsou prostřední, vlasy a oči nám lněle a většinou se smejí, neb uí to mám v povaze. Dobrou noc.

(Red. — Křivdíte mi, knotra milá, neb já nikdy do kuše dopjé Vaše neháim. Proč mi stále ubližujete? Jistě i Vy mne trápíte?)

M. B. Letovská, Cedar Rapids, Ia. Drahá žvančová: — Na Trojí štěstí, zašlám též některé návdy do Ženské Hlídky. Doufám, že mnohým hospodynkám přijdou vhod. Celový salát. Vezmi 2 velké tesy naturoché celuru a s třetinu množství sycovčeh, slupaných jablík. Vše dobře uskej. Čechá-li, můžeš dát koflík uskeřných ořechů. Oud dle chuti. O máčka na to se dá takto: Čtyry lžice smetany a 2 lžičky z vejce dobře rozmutej v koflíku; přj dej při ustávněm míchání polvkovou lžič čitancec šlavy a jednu ota, které červecem papře a mlátě koflík dle chuti. Polej tím salát a nos na stůl.

Františka Otoupalíková, David City, Neb. — Čtená sestry: Všechny Vás serdečně pozdravuji a obzvláště náheho p. redaktora, který — chudák — nejvíce s námi zůstane. (Ža politování děkuji, ale teď, knotra, opravu nevím, jacim mužským anebo ženskou nřivřelostí mne taky jako — sestru. A tak co zase mám vám povědit? Sama ani nevím. Kdybych byla zde, řekla bych vám toho dost. Ale takhle šte-li to tolik líbí, to nejde. Věřte mi však, že mi svasty jsou jenom tím, že si upřimě vyadím. Lépe bych vám to asi našel než u někoho. Jaké pak rozvažování se a přetřavování se? Jak usadím a odváim, tak taky píšu. Nejdříve tedy povim vám zase něco o našem klubu. Pozdívám ochabě byla u p. Pečrkův. Měly jsme pákou záhvací. Předtýdny jsme poslal slásky,

vedly kuchynské rozhovory a četly "Jarmilu". Řekla jsem jim jak. Potom byla svačina, na které každá si dala záležen. Pak jsme se v lasece rozešly. Přišti sežde bude u p. Ptáčkové. Pí. Boušová byla zakladatelkou našeho klubu. Umluvily jsme se proto, že na ni uděláme za to překvapení. Každá jsme něco udělala a 21. listopadu sešly jsme se u p. Fajtyngera v šapu. V osm hodin se vytáhlo. Skoro u dveří volá na mne p. Kučerová: "Víte, p. Otoupalíková, vy jste jako naše maminka, tak tedy udělejte nějakou řeč." Ale kde jí vzít — za dveřmi? V bačkorách, jak mne všichni znáte — i v Omaze — (já taky), vřazím dovnitř a ostatní tise za mnou. A vskutku jsme je překvapily. Rodiče p. Boušové právě přijeli na návštěvu. Pan Zerzan byl zabrán v říkání a ženské taky něco dělaly. Leč nebylo to takové, jako když jsme překvapily chudáka p. Vitámyše, když se loučil. Právě se sešel. Nikdy na to nezapomenu. Ze jste tady, milá teta, nebyla! Byla řeč o vás a každý na vás vzpomínal. Neznalo vám v usněh? Byli se mnou moji synové a tēm se to taky znamenitě líbilo. Slíbili, že podruhé přijdou zase. A tak bychom všude měly mládež přiučovati takovým zábavám, neb by se jí potom vždy mezi Čechy líbilo. Při zábavě mi některé řekly, že přj je málo žen, jež tak lehkou vychovaly tolik dítek, jako já. Ba, že lehká. A hned jsem si při tom vzpomněla na ta muka, starosti, soužení a probědné noce. Až se mi slzy draly do očí. Sestra Boušová mne z toho v čas vyvedla, pravie, že přj mám tak hodné syny. Co jsem měla na to říkat? Kdo chce ut poslušně děti, dá to taky práci. Ne snad bitím a nadláváním, ale láskou a dobrým jednáním. Chlapee vychovávám jak zlato a dám jim všechno. Hlavně však školy. A oni nahléžejí, co vše pro ně dělám. U mně chlapee nerozbažují a již před svatbou mají mají dost. Pokud jich bylo hodně malých, jistě byste si je žádná nebyla chtěla vzít na starost. Teď i já sam jsem na ně pyšná a byla jsem vděkye. Škoda, že br. Bouš nebyl doma a p. Zerzan nechtěl se mnou hrát v karty. Styděl se. Nu, ač podruhé. Bylo již hezky po půlnoci, když jsme šly domů. V úterý pak zde odhývali slavnost Dřevaři. Byly tři kapely a o 2. hodině byl průvod. Očekávali jsem návrat lidí, ale nebylo to tak hezně. Odpoledne byla řeč v parku a večer jich hodně přijímali. Potom měli tane. Synové se taky přidali. Večera zde měli rozvod dva mladí Češi. Každý byl asi 60 roků stár. Nemohli být to již spolu vydržet. Ale proč to neudělali, pokud byli mladí? Teď tak mizerne ten život dodělali. Stojíli to za to? Povádz už je hodina duhá, tak pro dnešek končím, neb každý má již spát. Půjdu si však ještě na koflík do kuchyně, neb jinak bych neusnula. Někdo by zas namsnul, kdyby pil. Inu, každý máme asi něco jiného. Tak se na mne již neobte, hlavně vy, p. Havránek. (Ale, knotra! Vždyť já Vás mám ráda.) Jsem, p. Janásová, velice ráda, že jste viděla v balonu s tetou Vitámyšovou. Měla byste nás však vidět osobně. Jak vypalám, uhadla jste. Postavy jsou prostřední, vlasy a oči nám lněle a většinou se smejí, neb uí to mám v povaze. Dobrou noc.

(Red. — Křivdíte mi, knotra milá, neb já nikdy do kuše dopjé Vaše neháim. Proč mi stále ubližujete? Jistě i Vy mne trápíte?)

M. B. Letovská, Cedar Rapids, Ia. Drahá žvančová: — Na Trojí štěstí, zašlám též některé návdy do Ženské Hlídky. Doufám, že mnohým hospodynkám přijdou vhod. Celový salát. Vezmi 2 velké tesy naturoché celuru a s třetinu množství sycovčeh, slupaných jablík. Vše dobře uskej. Čechá-li, můžeš dát koflík uskeřných ořechů. Oud dle chuti. O máčka na to se dá takto: Čtyry lžice smetany a 2 lžičky z vejce dobře rozmutej v koflíku; přj dej při ustávněm míchání polvkovou lžič čitancec šlavy a jednu ota, které červecem papře a mlátě koflík dle chuti. Polej tím salát a nos na stůl.

vedly kuchynské rozhovory a četly "Jarmilu". Řekla jsem jim jak. Potom byla svačina, na které každá si dala záležen. Pak jsme se v lasece rozešly. Přišti sežde bude u p. Ptáčkové. Pí. Boušová byla zakladatelkou našeho klubu. Umluvily jsme se proto, že na ni uděláme za to překvapení. Každá jsme něco udělala a 21. listopadu sešly jsme se u p. Fajtyngera v šapu. V osm hodin se vytáhlo. Skoro u dveří volá na mne p. Kučerová: "Víte, p. Otoupalíková, vy jste jako naše maminka, tak tedy udělejte nějakou řeč." Ale kde jí vzít — za dveřmi? V bačkorách, jak mne všichni znáte — i v Omaze — (já taky), vřazím dovnitř a ostatní tise za mnou. A vskutku jsme je překvapily. Rodiče p. Boušové právě přijeli na návštěvu. Pan Zerzan byl zabrán v říkání a ženské taky něco dělaly. Leč nebylo to takové, jako když jsme překvapily chudáka p. Vitámyše, když se loučil. Právě se sešel. Nikdy na to nezapomenu. Ze jste tady, milá teta, nebyla! Byla řeč o vás a každý na vás vzpomínal. Neznalo vám v usněh? Byli se mnou moji synové a tēm se to taky znamenitě líbilo. Slíbili, že podruhé přijdou zase. A tak bychom všude měly mládež přiučovati takovým zábavám, neb by se jí potom vždy mezi Čechy líbilo. Při zábavě mi některé řekly, že přj je málo žen, jež tak lehkou vychovaly tolik dítek, jako já. Ba, že lehká. A hned jsem si při tom vzpomněla na ta muka, starosti, soužení a probědné noce. Až se mi slzy draly do očí. Sestra Boušová mne z toho v čas vyvedla, pravie, že přj mám tak hodné syny. Co jsem měla na to říkat? Kdo chce ut poslušně děti, dá to taky práci. Ne snad bitím a nadláváním, ale láskou a dobrým jednáním. Chlapee vychovávám jak zlato a dám jim všechno. Hlavně však školy. A oni nahléžejí, co vše pro ně dělám. U mně chlapee nerozbažují a již před svatbou mají mají dost. Pokud jich bylo hodně malých, jistě byste si je žádná nebyla chtěla vzít na starost. Teď i já sam jsem na ně pyšná a byla jsem vděkye. Škoda, že br. Bouš nebyl doma a p. Zerzan nechtěl se mnou hrát v karty. Styděl se. Nu, ač podruhé. Bylo již hezky po půlnoci, když jsme šly domů. V úterý pak zde odhývali slavnost Dřevaři. Byly tři kapely a o 2. hodině byl průvod. Očekávali jsem návrat lidí, ale nebylo to tak hezně. Odpoledne byla řeč v parku a večer jich hodně přijímali. Potom měli tane. Synové se taky přidali. Večera zde měli rozvod dva mladí Češi. Každý byl asi 60 roků stár. Nemohli být to již spolu vydržet. Ale proč to neudělali, pokud byli mladí? Teď tak mizerne ten život dodělali. Stojíli to za to? Povádz už je hodina duhá, tak pro dnešek končím, neb každý má již spát. Půjdu si však ještě na koflík do kuchyně, neb jinak bych neusnula. Někdo by zas namsnul, kdyby pil. Inu, každý máme asi něco jiného. Tak se na mne již neobte, hlavně vy, p. Havránek. (Ale, knotra! Vždyť já Vás mám ráda.) Jsem, p. Janásová, velice ráda, že jste viděla v balonu s tetou Vitámyšovou. Měla byste nás však vidět osobně. Jak vypalám, uhadla jste. Postavy jsou prostřední, vlasy a oči nám lněle a většinou se smejí, neb uí to mám v povaze. Dobrou noc.

Rosolované čtvrtky pomoranče. Nech rozmocit čtvrt palčičku tak zvaného (Jello) v 1 pintu vařící vody a rozpuť pomoranč a odstraň s něho všechno maso. Jello můžeš dát jakoukoli chuť dle přání. Tímto pak naplní oranžové půlky, dej je na stranu, až rosol stuhne, a pak ostrým nožem rozkrájej na čtvrtky, dej je na stůl a k tomu ušlehanou a oslazenou smetanovou pěnu.

Pečené brambory s vejci. Vezmi pěkné, velké a hladké brambory, dobře je umyj, odkroj s každého konce svršek a dej na pekáč do hodně rozpálené trouby péci. Když jsou měkké, vyndej z prostředku každého bramboru tolik, aby bylo místo pro jedno vejce. Dej pak do každého bramboru kousek másla, na to roztluč jedno vejce, vpusť do každého bamboru, posyp soli a dej opět do trouby péci. Když je vejce upečené, horké nes na stůl. — Přišti více.

Sekané kotletky s pivem. Vezmi libru hovězího a libru vepřového masa a rozsekej na droboučko. Přidej k tomu půl bochníku pšeničného, ve vodě rozmocněného a vytlačeného chleba neb rohlíčky, jednu rozstrouhanou cibuli, tři unce rozsekaných sardelí, tři vejce, štipec tlučěného pepře, trochu ustrouhané citronové kůry a dostatek soli. Prohněť to dobře a udělej z toho malé kulaté kotletky a pokládej je na prkénko, moukou posypané. Mezi tím svař v rendlíku skleničku dobrého piva se čtvrt librou másla, osol trochu, vlož kotletky do toho a nech je přikryté čtvrt hodiny dusiti a obrať je mezi tím jednou. Dej pak na mísu a polej šťávou.

Nádívka do divoké kachny. Tato se nejí, jen se dá, aby maso bylo chutnější. Olupej tři neb čtyry malé cibulky a dej do kachny péci. Též jablka přidají kačce chut. Musíš je oloupat a na kousky rozkrájet a dát do kachny. Když jest pečená, tuto nádívku odstraň.

Jak opatrovati vlasy. Žena, která nosí falešné vlasy, jak jest to nyní v módě, musí býti velmi opatrná, aby nepozbyla svých vlastních a pša noc vždy musí dobře hlavu provětrati a svoje vlasy uvolniti. Vlasy nikdy dobře neprosušují, když jest hlava přilísn zahřata náročnou umělostí přehřevu. Tak jako květina, které se kořeny zapáť přilísným topkem, vadne a listy pak opadávají, tak též vlas. Kořeny jsou zapáeny a vlasy pak vypadávají. Jest záhodno vždy vlnu uvolniti a před spaním vždy dobře kartáčem alespoň pět neb deset minut dobře masati. Kartáč k tomu dobře má býti z dřevčeh a hrubých štěh a hřeben má býti z měkkých a jemných. Pak dobře prosušují posuší se slůčeh, (extrakt vichřice), který se dobře do vlás rozmazuje. Obzvláště na spánkách

JE NADĚJE
PRO TOHO NEJVÍCE NEMOCNÉHO UŽIJE-LI V ČAS
DRA. PETRA
HOBOKO
Žá